

Святло яе душы

Прафесію на жыццёвым шляху даволі часта не выбіраюць, яе як бы прадвызначаюць людзі, што нас акружаюць. А найбольш уплывовымі ў такіх выпадках з’яўляюцца настаўнікі. Вось і для мяне першым настаўніцкім аўтарытэтам была Заяц Лізавета Антонаўна, былы дырэктар Дзяржынскай васьмігадовай школы (працавала да 1975 года). Яна, чалавек вельмі сціплы, непатрабавальны да шыкознасці і усялякай раскошы, з’яўляецца і па сённяшні дзень для мяне аўтарытэтам, сапраўдным настаўнікам, настаўнікам, як кажуць з вялікай літары. Іменна дзякуючы ёй я і стаў педагогам.

Не маючы сваёй сям’і і родных дзетак, Лізавета Антонаўна увесь час аддавала школе, вучням, не абмяжоўвала свой працоўны дзень пэўнай колькасцю гадзін.

Першай яна прыходзіла ў школу і апошняй пакідала яе. Выкладаючы гісторыю, яна не толькі праводзіла ўрокі, але і займалася з вучнямі пасля заняткаў, была шчырым арганізатарам гістарычнага гуртка. Старалася падаць вучням не толькі матэрыял па гісторыі, але і выхоўвала нас быць сапраўднымі людзьмі. Галоўным жыццёвым прынцыпам для яе была чалавечнасць (на вялікі жаль, мы сёння пра гэта часта забываем). А без чалавечнасці, як сказаў класік літаратуры, “не будзе вечнасці”. У час канікул яна арганізоўвала розныя паходы па Капыльшчыне. Лізавета Антонаўна часта казалі, што нельга спазнаць увесь свет, не вывучыўшы гісторыю роднага краю. Памятаю, як летам мы часта гасцявалі на яе малой радзіме ў вёсцы Сінячова (цяпер Калінаўка), былі на рацэ Нёман у Пясочным, на ганчарным заводзе ў Капылі, не раз наведвалі мясціны, дзе праходзіў Лаўскі бой.

Для жыхароў не толькі нашай, але і суседніх вёсак Лізавета Антонаўна была аўтарытэтам. У час летняга адпачынку яна не сядзела склаўшы рукі, а разам з жанчынамі вёскі працавала на полі, не грэбавала сялянскай працай. А яе чалавечая парада вельмі часта дапамагала ў цяжкай жыццёвай сітуацыі.

На жаль, лёс адмераў ёй усяго 57 гадоў жыццёвага шляху. 12 ліпеня 1977 года яе не стала. Але яе светлы вобраз застаўся з тымі людзьмі, якія яе ведалі, якія з ёю працавалі. Святло яе душы не можа для нас, былых яе вучняў, сёння ўжо людзей сталага ўзросту, пагаснуць, бо сапраўдная чалавечая любоў і дабрыня не знікаюць бяследна. І сёння у год 100-гадовага юбілею Лізаветы Антонаўны мы гаворым: “Дзякуй Богу, што былі, ёсць і, спадзяёмся, будуць такія людзі, як НАША НАСТАЎНІЦА”

Квяткоўскі А.А., старшы выкладчык кафедры метадыкі выкладання інтэграваных школьных курсаў БДПУ імя М.Танка, былы жыхар вёскі Дусаеўшчына.